

Mirco Agerde 2003

Negyedik katekézis:

Mária Jézushoz vezet

Kedves barátaim: az előző katekézisben eljutottunk odáig, hogy felfedezzük azt, amit úgy lehet meghatározni, mint önmagunk Máriának szentelésének „titkát”. Ennek legfőbb hatása a mi Urunk Jézus Krisztus működése azoknak a lelkében, akiket – megnyílván a Szűzanya felkészítő és közbenjáró cselekedetei felé – betöltött a szentté, „Krisztussá tevő” Lélekkel. Íme, ezért lesz mindig helyénvaló azt mondani, hogy Mária Jézushoz visz téged. Önmagunk Máriának szentelése szubjektíven és objektíven is könnyebbé teszi az utat Jézus Krisztus felé. Mária az, aki minden más teremtménynél teljesebben egyesült Istennel. Egyedül Ő az, aki azt akarja, amit Isten, és mindazt akarja, amit Isten akar; ezért Máriára gondolni, neki szentelni magunkat, hozzá igazodni azt jelenti, hogy Istenre gondolunk, Vele egyesülünk, és Neki szenteljük magunkat.

Mivel Égi Édesanyánk azt szeretné, ha szentek lennénk és hogy fiával, Jézus Krisztussal találkozzunk teljességben a Mennysország örök dicsőségében, ezért mindent elkövet annak érdekében, hogy létezésünk minden napján felismerjük Jézust, hogy felismerve Őt szeressük és szolgáljuk. Mi keresztények valószínűleg nem vesszük észre, hogy – bár különböző módokon – valóságosan találkozunk Jézussal életünk minden napján. Találkozunk vele az isteni misztériumok ünneplésekor és elsősorban a Szentségekben. Találkozunk vele az igehirdetés során, amely rávilágít a Szentségekre és azok éltető valóságára (világos kell, hogy legyen számunkra, hogy az ige önmagában nem találkoztat Krisztussal – a szentségi élet nélkül!); találkozunk Jézussal a testvérünkben is (és ilyen formában nap mint nap!); végül találkozunk Vele akkor is, amikor összegyűlünk, hogy együtt imádkozzunk, mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Ő nevében, ott van közöttük. Tehát mindez nem világosítja-e meg teljesen a Szűzanya kéréseit, hogy mindig imádkozzunk, lehetőleg együtt, családdal, közösséggel; hogy ne hátráljunk meg a testvéri irgalom sok lehetőségével szemben és, végül, hogy vegyünk részt – amennyiben lehetséges – a hétköznapi szentmiséken.

Biztos, hogy az elsődleges és személyes út a Jézussal való találkozáshoz a szentségi út, mindenekelőtt az eukarisztikus út, amely egy mély, szerelmes és bensőséges párbeszéd, amelyen bizonyos értelemben fizikailag is érintjük őt, és amelyen engedjük, hogy Ő alakítson minket. Mária arra vezet téged, hogy mélységesen szeresd az Eukarisztiát. Ő olyannyira eukarisztikus lélekké változtat téged, hogy el lehet mondani, aki Máriát tiszteli, nem lehet nem szerelmes az Eukarisztikus Jézusba, és fordítva. Az Eukarisztia Jézus szeretetének magasztos ajándéka, amelyet Ő hagyott ránk. Az Eukarisztia végülis maga Krisztus, a mi Húsvétünk (vö. Katolikus Egyház Katekizmusa, 1324): benne Jézus igazán jelen van, valóságosan és lényegileg, Testével, és Vérével, Lelkével és Istenségével (vö. Katolikus Egyház Katekizmusa 1374). Tehát a hét Szentség közül az Eukarisztia méltán a legnagyobb, hiszen a másik hatban megkapod a kegyelmet a szentté váláshoz, míg az Eukarisztiában nem csak a kegyelmet kapod meg, hanem magát a kegyelem szerzőjét, Őt, aki azt adja, a Mi Urunk Jézus Krisztust. Amikor a pap, miután a Szentlélek erejéért folyamodik, kimondja Jézus szent szavait: „*Ez az én Testem; Ez az én Vérem*”, megtörténik az Átváltozás nagy csodája, tehát a kenyér teljesen Hússá, a bor Vérré változik; megmaradnak a kenyér és a bor tulajdonságai, tehát a színe, az íze, a zamata stb., de a lényegük teljesen átváltozott Krisztus Testévé és Vérévé, ami addig tart, amíg az eukarisztikus színek megmaradnak (vö. Katolikus Egyház Katekizmusa, 1377), tehát nem csupán a szentmise ideje alatt.

Ezért az eukarisztikus átváltoztatásban a mise alatt, nem „companionatio” történik, ahogy a luteránusok tartják, vagyis, hogy Jézus jelenvalóvá teszi magát a kenyér és bor színe alatt

elrejtözve; még kevésbé kell a kenyeret és a bort Krisztus Teste és Vére szimbólumának tekinteni, ahogy azt a kálvinisták, a zwingliánusok és mások hiszik.

Ha segítséget szeretnénk keresni hitünk erősítéséhez, emlékezzünk arra, hogy minden érvényesen celebrált eukarisztikus áldozat alkalmával létrejövő átváltoztatással kapcsolatban igen nagy és autentikus történelmi források és bizonyítékok állnak rendelkezésünkre, számos, az Egyház által is elismert eukarisztikus csoda formájában, amellyel tele van az egyháztörténet. A legegységesebb minden bizonnyal a lanciano eukarisztikus csoda, amely a Kr. utáni VIII. században történt. Egy pap épp a római pápához tartott, hogy kilépjen a papi rendből, mivel nem hitte, hogy az Eukarisztiában valóban jelen van Krisztus. Útja során megállva Lancianóban (Olaszország, Chieti tartomány) szentmisét mutatott be. A kenyér átváltoztatásához érve az hússá, a bor pedig vérré változott, 5 vörös röggé alvadva! És ami ezután történt, példátlan: ez a hús és ez a vér egy drága szentségtartóban még ma is ki van állítva Lancianóban. És mindez már 1200 éve úgy van, anélkül, hogy bárki manipulálta volna! A XX. század tudománya természetesen ezt elemezni akarta. Azon túl, hogy a hús és vér lényege fennmaradt – a néhány évtizede felfedezett fagyasztó nélkül is – századokon keresztül, és tökéletes állapotban van, az elemzés során arra jutottak, hogy a hús egy kb. harminc éves férfi szívizomnak a része; a vér valódi emberi vér, amelyről megállapítható a vércsoport (AB), a fenotípus, stb. De a legcsodálatosabb az, hogy amikor lemértek egy röggöt az ötből, az 16 grammot nyomott; egyenként mind az öt 16 grammot; de ha mind az ötöt egyszerre mérték le, a súlyuk akkor is 16 gramm volt együttesen! Hogyan lehetséges ez? A tudomány nem tud magyarázatot adni egy ilyen jelenségre, mivel „a matematika nem vélemény”; de a hitnek és a teológiának sikerül megmagyarázni egy olyan dogmatikai igazságot, amely mindig is jelen volt az Egyház Hagyományában: Krisztus ugyanúgy van jelen a részben, mint az egészben! Ha a rész súlya egyezik az egészével, és az egész súlya egyezik a részével, akkor evidens, hogy amikor leméred a konszekrált Ostyát – jó lenne elolvasni ehhez most Aquinói Szt. Tamás úrnapi himnuszát – akkor Jézus nem oszódik két részre, egyik fele az egyik részbe, másik fele a másik részbe, hanem Krisztus teljesen egész marad mind az egyik felében, mind a másikban. És ha a Szentostyát ezer darabra törjük, Jézus teljesen és egészen jelen lenne minden egyes darabban, még a legkisebb, szabad szemmel alig láthatóban is. A Firenzei zsinat 1442-ben kimondta, hogy minden Eukarisztia-morzsát, amíg emberi szemmel látható, magunkhoz kell venni, és nem szabad veszni hagyni!

A mi „Szeretet Királynője” máriás mozgalmunk határozottan felszólít mindenkit, hogy nyelvre áldozunk és ne kézbe, hogy elkerüljük a legapróbb darabkák elvesztését, amik a kézen maradhattak és így leeshetnek a földre és megtaposhatják őket! A nagy eukarisztikus csodáktól és főleg a lanciano csodától megerősödve, amelyet a Szűzanya személyesen a mi időnk jelének hívott, emlékezzünk, hogy az Olasz Püspöki Konferencia 1989. július 19-i dokumentuma, amely megengedte (és nem elrendelte vagy javasolta!) a kézbe áldozást, azt írja az egyik részben: „Mindenki ügyeljen, hogy egy letört darab se vesszen kárba”; és: „a hívőnek szabad úgy áldoznia, ahogy jobbnak látja” és még: „egy pap sem írhatja elő a hívőnek az egyik vagy a másik áldozási módot.” Ugyanebben a dokumentumban még ez is szerepel: „A hagyományos rendszer (tehát a nyelvre áldozás) marad a mértékadó.” Az Egyház miért stabilizálta a VIII. században, hogy az Eukarisztiát kivétel nélkül mindenki egyenesen a szájába kapja (míg a VIII. századig mind a kettő jelen volt)? Az Egyházi Hagyomány által jól dokumentált két ok miatt: 1. a darabok szétszóródásának és elvesztésének óriási veszélye miatt; 2. olyan indok miatt, amit pszichológainak is nevezhetünk: a hétköznapi étkezéseink kenyerét megtörjük, kézbe vesszük, és úgy vesszük magunkhoz; ezzel szemben az eukarisztikus kenyér – az Átváltozás igazsága miatt – már nem kenyér, hanem Krisztus testévé vált, és így az asztali kenyértől eltérő módon helyes magunkhoz venni: egyenesen a szánkba, a nyelvünkre! Összességében tehát egy gyakorlati és mély, az Eukarisztia szeretetétől vezérelt indok vitte rá az Egyházat, hogy a nyelvre való áldozást tartsa fenn már 1200 éve!

Az aggályos higiéniaát szem előtt tartó indok – a kibúvó, amelyet sokan felhasználtak arra, hogy Isten népének nagy részét meggyőzzék, hogy térjenek át az új rendszerre – nincs említve az Egyház egy dokumentumában sem, és sehol sem idézik! Valójában egy hamis megokolásról van szó: hiszen amikor én mise előtt a ház, az autó, a templom kilincséhez érek, amelyeket mindenki megérint; miután kezet fogok a béke jeleként és elvégzem a templomban a felajánlást (vagyis pénzt dobok a perselybe) vajon lehet azt mondani, hogy ügyeltem a higiéniaára? A pap kezet mos még a szentmisében is. És ha véletlenül a pap keze érinti a nyelvemet, ne felejtjük el, hogy a szentáldozásban éppen Azt kapom, aki a betegségeket gyógyítja és nem azt, aki azok terjesztője.

Végül kétséges helyzetben van az, aki azt mondja, hogy jó az Eukarisztiát kézben tartani, hogy imádhassuk mielőtt magunkhoz vennénk. Lehetetlen Jézust abban a rövid időben imádni, amíg a kezében tartod, mert vannak mások, akik várnak mögötted és akiknek helyet kell adnod; ráadásul Jézust lélekben és igazságban imádjuk, azaz szívvel, és így, miután magunkhoz vettük, a szívünkben jobban tudjuk imádni, mint a kezünkben tartva! Egyszóval, ennek folytán és más okok kapcsán a „Szeretet Királynője” mozgalom nyomatékosan ajánlja, hogy Jézust a szentáldozásban ne kézbe, hanem a nyelvünkre fogadjuk!

Mária végtelenül szereti és megszeretteti velünk Jézust; így Mária mindig az Eukarisztia közelében marad, mindig minden Tabernákulum mellett ott van, és azt, aki igazán szereti a Szűzanyát, arra vezeti, hogy az Eukarisztikus Jézust mélységesen szeresse és imádjá. Az, aki valóban megéli a Máriának való szentelődést, nem tudja majd a vasárnapi és az előírt ünnepi misét kihagyni; sőt amennyiben lehetséges – ha van rá lehetősége – nem rest a hétköznapi szentmiséken sem részt venni, akár minden nap, ahogy a Szűzanya kérte 1988. november 23-án; mindenekfelett pedig igyekezni fog, hogy mindig a kegyelem állapotában maradjon, egyre gyakrabban fog gyónni (meggyónja a bocsánatos bűnöket is), hogy mindig áldozhasson.

Megérti és tudni fogja, hogy az eukarisztikus színek 10-15 percig tartanak bennünk és ezért a szentmise végén nem siet ki az ajtón, hanem a templomban marad megfelelő ideig tartó hálaadásra csendes imádságban. Megérti a hit és a tiszteletadás értékét, a Tabernákulum előtti térdhajtáson túl is; újra felfedezi majd végül a szentségimádás csodáját, kegyelem forrását, amely során mindenki – ahogy II. János Pál mondja az 1996-os szentségimádásról szóló levelében – az Úr mellé hajthatja a fejét, ahogy János, a kedvenc apostol tette, az utolsó vacsorán.

Az, aki Mária Szeplőtlen Szívének szentelte magát, eukarisztikus lélekké válik, olyan lélekké, amely mélységesen megéli az eukarisztikus lelkeséget és annak következményeit, amelyek vele járnak. Tudnunk kell, hogy amikor áldozunk, az ellenkezője történik annak, mint amikor magunkhoz vesszük a hétköznapi ételeket: ebben az esetben a testünk az élelmiszerekben található fehérjéket, vitaminokat stb. asszimilálja az önfenntartás végett; azonban amikor az Eukarisztiát vesszük magunkhoz, ennek épp az ellenkezője történik: az eukarisztikus Jézus asszimilál minket, épít magába és egyre hasonlatosabbá tesz minket magához, egyre inkább egy testté és egy vérré válunk vele. A kegyelem eme felbecsülhetetlen ajándéka – amelyet hittel és mély tudatossággal élünk meg – Jézus érzéseit adja nekünk és az ő erejét és energiáját, mert egyre közelebb von Hozzá minket, hogy azt tegyük, amit Jézus tett. És Jézus mindent megtett és mindenben az Atya dicsőségét és a testvérek üdvösségét szolgálta: így az Eukarisztiában Őbelé asszimilálódni, vele egyesülni azt jelenti, hogy érezni fogjuk növekedni magunkban a hit utáni vágyat, hogy egész életünk Isten dicsőségének himnuszává és a lelkek üdvözítésének missziójává váljon. Mindent megtenni Isten dicsőségéért azt jelenti, hogy megéljük annak az olasz imádságnak a szellemét, amit egy időben nagyon gyakran mondtak reggelenként: „Jézus isteni Szíve, Mária Szeplőtlen Szívén keresztül felajánlom Neked az Eukarisztikus Áldozattal egységben ennek a napnak az imáit, történéseit, örömeit, szenvedéseit.”

Tehát mindent megtenni Isten dicsőségéért nem azt jelenti, hogy új dolgokat teszünk, hanem hogy megtanuljuk, hogy új módon tegyünk mindent; főleg hogy megtanuljunk

mindent felajánlani, amit nap mint nap teszünk; megtanuljuk felajánlani legfőképp szenvedéseinket is. Többek között azt mondta a Szűzanya 1994. május 6-án: **„Gyermekeim, látom szenvedéseiteket, fogadom könyörgéseiteket, de arra hívlak titeket, hogy értsétek meg a szenvedés értékét. Tekintsetek Jézusra, azonosuljatok a Keresztrefeszítettel és megtaláljátok az egységet Istennel.”** Azonosulni a Keresztrefeszítettel nem azt jelenti, hogy fejünkre tétetjük a töviskoronát, vagy szöveget veretünk a kezeinkbe, vagy megkorbácsoltatjuk magunkat: azt jelenti, hogy életünkben és leginkább a szenvedés pillanataiban magunkévá tesszük az Atyában bízó ráhagyatkozás, a világ megváltását óhajtó érzéseket, amelyek Krisztus sajátjai voltak: *„Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet; De ne az én akaratom teljesüljön, hanem a Tied; bocsáss meg nekik, hisz nem tudják mit cselekszenek!”* A Keresztrefeszítettel azonosulni azt jelenti: ezeket az ő érzéseit megtanulnom, a magamévá tenni, kezdve a mindennapi bosszúságokon és fáradalmakon, mert ha megtanulom, hogy a kicsiben hűséges legyek, akkor hű leszek a nagyban is, tehát amikor a szenvedés súlyosabbá válik, vagy amikor a közeljövőben vagy sokára az Úr megérteti velem, hogy az én földi létem a végéhez közeleg. Csak így válik a szeretet ajándékává és menthet meg sok lelket: **„A felajánlott szenvedés üdvözítő erő a bűnösökért...”** – mondta Mária. Krisztus a kereszttjével nem elvette a szenvedéseket, hanem megszentelte a szenvedést. Ő azt tanította, hogy bűneink kereszttjének magára vállalásával megváltotta a világot; így mindazok, akik magukra vállalják saját kisebb-nagyobb kereszttjeiket az Övével egységben, részt vesznek az Ő nagy üdvözítő művében. Ez nem azt jelenti, hogy szeretni kell a szenvedést a szenvedésért, vagy épp keresni; nem azt jelenti, hogy szép dolog lenne a szenvedés, hanem azt jelenti, hogy még rosszabb semmiért se szenvedni. Ha már a szenvedések meg vannak engedve, értékeljük őket helyes módon: Isten kegyelme alapján és a Krisztussal való egyesülés révén szolgálják a rejtett, egyetemes üdvökonómiát.

Az eddigiekből következik, hogy a hittel megélt szentáldozásban, életünk Krisztusért, Krisztussal, és Krisztusban áldozati felajánlássá válik az Atyaisten számára. Egyidejűleg azonban tekintetünket a testvérek felé is kell fordítanunk, az ő örök üdvösségükre, mivel az élő ember Isten nagyobb dicsősége, és Istennek nagyobb dicsőséget szerezni azt jelenti, hogy hozzájárulunk ahhoz, hogy visszaadjuk egy léleknek a hit melegségét. Másrésztől szent Jakab apostol azt mondja: *„aki visszatéríti a bűnöst téves újáról, a halálból menti meg a lelkét...”* (Jak 5,20). Valóban – ahogy korábban állítottuk – az Eukarisztia magamhoz vétele egyre inkább egy testté-vérré tesz Krisztussal. Világos, hogy mindenki, aki magához veszi az Oltáriszentséget, részesül e hatásban a hit által. De akkor, ha mindenki egyre hasonlatosabbá válik Krisztushoz, akkor egyre hasonlóbbá válunk egymáshoz is, egyre inkább egy egységes testté, egyre inkább misztikus testté, egyre inkább Egyházzá válunk. Ezért tehát helyes azt állítani, hogy az Eukarisztia hozza létre az Egyház közösségét és hogy nem léphetek Jézussal közösségbe, ha utána nem élem a közösséget! És ha egyre jobban Krisztus misztikus testévé válunk, akkor az, aki felajánlotta magát Máriának, annak tőle telhetően jelen kell lennie és részt kell vennie a helyi Egyház életében. Ahogyan Mária is, úgy az is szereti az Egyházat, aki neki szentelte magát, megvédi az Egyházat, megvédi azokat a hitigazságokat – amelyekkel kapcsolatban művelnie is kellene magát –, amelyek manapság annyira fenyegetettek az Egyházon belül és kívül egyaránt.

A Szent Szűz az egyházi élet és a hit közösségi megtapasztalásának egy igen különleges formáját javasolja: az imacsoportokat! A schioi San Martinóban tapasztaltak révén több, mint 600 imacsoport jött létre. Több, mint 300 van Olaszországban és szinte ugyanennyi Európa különböző országaiban. II. János Pál „Novo Millennio Ineunte” című apostoli levelében azt írta: *„keresztény közösségeinknek az ima hiteles ’iskoláivá’ kell válniuk”*. És 1999. május 3-án a Szent Péter téren, Pio atya boldoggá avatása alkalmával ugyanez a pápa az imacsoportokhoz fordult: *„az imacsoportok olyanok, mint a fény és szeretet világítótornyai a világban (...), imádkozók hadserege, olyan személyeké, akik az ima erejével a világ kovászai”*. A „Szeretet Királynője” 1985. december 28-án azt mondta prófétikusan:

„alakítsatok új imacsoportokat”. A Szűzanya mindig megjelenik biztatva az imacsoportok vezetőit, amikor ezek évente kétszer mindannyian találkoznak San Martinoban két közösségi napra, amelyet a megtett és még előttük lévő útról való elmélkedésre szánnak. A Máriának való odaszentelődés egyik gyümölcse az imacsoportokban való havi vagy heti részvétel. Hogy életben tartsák a kapott máriás lelkeséget és hogy tanúságot tegyenek a saját közösségüknek. Ha nem létezik csoport a környéken, miért ne alkossunk újakat, belevonva új embereket, akiket a Máriának való szentelődésre buzdítunk?

A Szűzanya miért kéri – és mondhatnánk szinte személyesen kíséri – a neki szentelődött imacsoportjait? Azért, mert ezek szimbolikusan a jeruzsálemi utolsó vacsora termét, cönakumulát ábrázolják, ahogyan az Apostolok Cselekedeteiben az olvasható (1,14): az apostolok és a tanítványok egységben és egyetértésben együtt voltak az imádságban Máriával, Jézus anyjával. És emlékezzünk rá, hogy ez az apostoli csoport, amely Máriával imádkozik, az Egyház minden idők legigazabb és legvalóságosabb képe: Egyház, amely Mária körül imádkozik, teljes egységben Péterrel és a 12-vel! És mi lett a gyümölcse a születő Egyház intenzív és egyetértő imájának? A pünkösdi esemény, a Szentlélek kiáradása, azé a Léleké, aki hivatalossá tette a nagycsütörtökön alapított és a nagypénteken született Egyházat; a Pünkösöd, amely utat nyitott az első evangelizációnak az egész világon, a föld végső határáig, ahogy Jézus kérte.

De most, ezekben az időkben – és ez az, amire a legjobban kell figyelniünk –, a Szűzanya egy Új Pünkösödöt jelent be nekünk: **„a rossz erői meghajlanak a jó előtt, de szükség van arra, hogy minden nemzet emberei meghajoljanak, letérdeljenek Jézus előtt. Csak így következik be a Szentlélek visszatérése egy új Pünkösödért, egy soha nem ismert béke és igazságosság korszakáért, amelyet az emberiség még soha nem ismert.”** (1993.01.19.); és még tovább: **„Gyermekeim, az igazság ideje, Isten ideje elközelgőben van. Szeplőtelen Szívemen áthaladva, a Szentlélek a Szeretet Új Pünkösödjeként fog kiáradni az emberiségre. Minden ember, megbánva minden bűnét, virrasztó várakozásban készüljön fel erre a nagy átmenetre!”** (1998. december 8)

E nagy bejelentések által megértjük, hogy a Szűzanya, önmagunk felajánlásán túl miért óhajtja az imacsoportokat – kisebbeket, nagyobbakat, nem számít –, amelyekben imádkoznak, közbenjárnak, Istent hívják és imádják, várják bizalommal és örködve Istennek ezt a megújított szeretet-megnyilvánulását: mert a Szentlélek **„újjá fogja építeni Egyházát, hogy megmentse minden lelket”** (2002. február 2); hogy **„Jézus Egyháza megerősödvé és megszentülve növekedni tudjon”** (2002 október 13). Mert a Szentlélek fogja lendületbe hozni az új evangelizációt – az apostoloknak is hála, akiket Mária napjainkban készít fel –, amelyre a Szentszék annyit prédikált és buzdított az elmúlt években. Tehát önmagunk Máriának szentelésének egyik gyümölcse éppen az imacsoportokban való részvétel, hogy Máriává legyél az Egyházban, aki szüntelenül imádkozik azért, hogy hamar eljöjjön az általa bejelentett új Pünkösöd, amely egybeesik az Ő Szeplőtlen Szívének győzelmével, melyet Fatimában előre bejelentett. Mert mit jelent „Mária Szeplőtlen Szívének a győzelme”? Gondolkodjunk egy kicsit: mit foglal magába Mária Szeplőtlen Szíve? Magába foglalja a teljes szeretetet az Atya iránt, akinek Ő leánya, a Fiú iránt, akinek Ő az édesanyja, a Szentlélek iránt, akinek Ő a jegyese, és végül az Egyház iránt, akinek Ő kimagasló tagja, ikonja, példaképe, és így minden ember iránt, lévén Ő az új Éva, minden élő anyja. Ennek a Szívnek a győzelme tehát, ugyanannak az Isten és ember iránti szeretetnek a győzelme, amely az egész világot jellemezni fogja a szenvedésben való nagy megtisztulás után, melyet elszenved saját bűnei miatt. Nem ez a valódi üzenete a harmadik fatimai titoknak, amelyet 2000. június 26-án hoztak nyilvánosságra? Ennek a titoknak a tartalmát összefoglalva így lehetne ismertetni: „Egy Angyalt láttunk kezében tüzes karddal, aki fel akarta gyújtani a világot; de a Szűzanya felemelte jobb kezét és megállította azt a tüzet. Akkor az angyal hangosan kiáltotta: Penitencia, penitencia, penitencia. Láttunk azután egy fehérbe öltözött püspököt, aki félig remegő, imbolygó léptekkel fájdalomtól és bánattól szenvedve, félig

lerombolt városon haladt át, imádkozva a halottakért, akiket látott. A fehérbe öltözött püspök felkapaszkodott egy hegyre, melynek a csúcsán egy nyers fából készült kereszt állt, és míg alatta térdelt megölték lövészekkel és nyilakkal, ugyanígy sok más püspököt is, papot és világiakat, akik követték őt. Két angyal összegyűjtötte a Kereszt két karjából kiömlő vért, és meglocsolták vele azokat, akik Istenhez közeledtek”. Íme az, amit éppen megélünk, és amit meg fogunk élni: a Szűzanya közbenjárásával ma jelenéseken és üzeneteken keresztül is, épp megállítja Isten igazságos büntetését, amelyet az angyal kezében lévő tüzes kard szimbolizál, de őszinte bűnbánatra, megtérésre hívja az embereket. Sajnos nem mindenki hallgat rá. Ennek következtében, íme a város képe (amely lehet a világ vagy maga az Egyház), amely Isten elutasítása miatt félig le van rombolva (figyeljünk azonban: nincs egészen lerombolva, éppen Mária közbenjárásának hála!). Nos, e fájdalmas tisztulásban a Pápát kínozzák mindazokkal együtt, akik követték őt, de az a vér, Krisztus Vérével egyesülve (a keresztről az angyalok összegyűjtik a vért!), máskülönben ezeknek nem lenne megváltói értéke, azokra hullik, azaz megmenti mindazokat, akik Istenhez közelednek (ugyanis ha épp közelednek, akkor az azt jelenti, hogy ezelőtt messze voltak Tőle!). Íme tehát, ahogy előre be van jelentve és le van írva: egy új, nagy és nem várt keresztény tavasz valósul meg, a keresztény hitet elhagyottak tömegének visszatérése Istenhez, hála mindazok mártíromságának (vérrel vagy egészen Istennek adott étellel), akik Mária közbenjárását egészen a kereszt alatt állásig elfogadják, ahol Ő ma is ott áll (Stabat!), saját életüket adván Márián keresztül, saját szenvedésüket egyesítve a Megváltó Krisztusával.

A Szűzanya tehát nem a világ végét jósolta meg, ahogy sokan rosszhiszeműen állítják. Ellenkezőleg, egy új keresztény tavaszt jelentett be, a béke és igazságosság új korszakát, amelyet még nem tapasztaltak soha, *„ezért kérem minden nekem szentelt segítségét”* (1999.8.15). És vajon mindazok számára is kéri a segítséget, akik ezekről a dolgokról nem akarnak tudomást venni, nem akarnak hinni benne, nem mennek templomba stb. és egyenesen veszélyeztetik a saját örök üdvösségüket? Isten végtelen Irgalmában rájuk is akar gondolni, de soha meg nem sértve senkinek a szabadságát. Ezt mondta a Szűzanya 1991. szeptember 26-án: *„Figyeljete, lesz egy nagy jel, amit az Ég ad a világnak. Sokan akkor meg lesznek dicsőítve, mások megtérnek, de azok, akik nem ismerik el, az örök kárhozatba esnek.”*

A reménytől megerősítve, az imára, áldozatra, tanúságtételre felbátorítva azon lelkek millióinak üdvösségéért, akik ma azt kockáztatják, hogy örökre elvesznek (vö. 1999.08.15), megkíséreljük, hogy válaszoljunk egy utolsó kérdésre: mikor jön el Mária Szeplőtlen Szívének a győzelme? Az igazat megvallva ezek kockázatos kérdések, mert csak az Atya ismeri az időket. Az apostolok is engedtek ennek a kísértésnek Jézus feltámadása után: *„Uram, mostanában állítod helyre Izrael országát?”* És Jézus válaszolt: *„Tegyetek tanúságot rólam a föld végső határáig!”* Mi köze ennek a válasznak ehhez a kérdéshez? Van köze hozzá! Jézus arra hív mindannyiunkat, hogy ne foglalkozzunk a mikorral. Már csak azért sem, mert azt sem tudjuk, hogy holnap reggel itt leszünk-e még. Arra hív minket – éljünk rövidebb vagy hosszabb életet –, hogy tanúságot tegyünk Róla, hogy nap mint nap építsük az Ő királyságát, hogy cselekedjünk Mária Szeplőtlen Szívének győzelméért. Ténylegesen figyelmeztetett egyszer minket azt mondván: *„eljön Szeplőtlen Szívemnek a győzelme, de rajtatok keresztül fog eljönni.”*

Bátorság tehát, az Eukarisztia erejével, a mi személyes és közösségi imánkkal a családban és az imacsoportokban tegyünk meg mindent azért, hogy aktív részei legyünk Mária *„kis Szeretet önkéntesei” hadseregének* (2002.10.13), és együtt át fogjuk élni Szeplőtlen Szívének dicsőséges hajnalát, miközben a Szentlélek egy új korszaka születik, egy új Pünkösöd, amely meglátja Jézus nagy visszatérését az emberi szívekbe.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!